

Miksi taivas on öisin musta, vaikka kaikki tähdet ovat aurinkoja, kysyi herra Olbers tavatessamme pimeällä kadulla viime keskiviikkona.

Hänellä oli päällään arkiset vaatteet ja samalla viisaalla tavalla ruma kuin Sartre.

En kuitenkaan kysynyt olemassaolon merkityksettömyydestä, vaan ohitin hänet vastaamatta, koska kaikkiin kysymyksiin ei kannata vastata eikä kaikkia kysymyksiä kysyä, kuten Fermi

Missä kaikki ovat?

Aurinko nousee,
laskussa auringonkin
viisauden ääni

Missä kaikki ovat,

elämän
raaka
aine.

Jäinen lammikko sen kannen läpi

askel rasahteleva.

Kuka on kuollut, lippu puolillaan?

Nahkasäkki, sisällä herkkä sielu,

ihmisen kuva.

Ei epäilystäkään, nyt on jumala luotu,

papit puuttuvat, paljon vartijat.

Puut metsien laidoilta,

tähdet taivaalta.

Mennään jo kotiin, mutta vesi on

vielä kylmää ja minä pelkään pimeää!

Ammattimiehiä siivekkäät harmaan laudan kimpussa,
tekevät pesää.

Karkota pelko,

hunajaa ne keräävät, pörräävä kansa.

Koirat haukkuvat, karhu kulkee metsässä, talo kuuntelee.

Katon harjalla pyrstö keikkuen katsoo
kirjava lintu.

Anna hattusi lintujen asunnoksi

Kävelin yössä ja pimeän äänenä satakieli seurasi sävelin matkaa.

Aamulla tarkastin, että perhosen lento

on neulalla alustassaan.

Kesä meni jo ja orava nauraa:

käpyjä on kylliksi

muisti vain takkuilee.

Kärpäsenraato kuivuneena hämähäkinseitissä,

muistikirjan

irronnut sivu,

rusakon jälki omenapuun rungossa kuin valkea kuulas.

Ei ole enää paikkaa

jonne voisit kuulua.

Lennä etelään!

Ei uutta tietoa, ei vanhaa turhaa faktaa,
pelkkää iloa, mokomakin yö.

Mahdoton nähdä kuuta, kun
pilvet härnäävät.

Paljon puhetta ilman järjen hiventä, ilma lämpenee ja taas
näkyvät uudet kuut lätäköissä,

mahtuvat ihan helposti
kun katsoo kaukaa. Kuljin rannalla ja näin, miten tuuli
teki aaltojaan vain veden pintaan.

Kuu kulki yli kannen,
menkööt menojaan, vain ikävä jää,
keikkuva silta.

Olen matkalla jonnekin,
miksi siedän sen tarpeettoman hälinän?

Kuu kulkee yli, maisema pysyy
hiljaa ja ihme
tapahtuu. Kohta se tulee

auringon uusi aika nimeltään.

Puu puhuu hiljaa, oksat piirtävät ilmaan viittomakieltä.

Istuta vaikka metsä ja rakenna sinne maja,
kultainen kammi.

Kuka otti sen sienen pihamaaltani,
sympaattisen lakkiheppulin. Ja miten helposti
löytyy viileä alue

sammalen alta, haapa havittelee, kalat pitävät ääntään,
olen levoton. Maistan puolukkaa, se on metsän lahja
minulle, ystävän maku.

Käden päässä kiven karheus, metsän hidas kasvu, ikuinen liike, kohisee.

Lehdillä uudet tuulet, uskomattomat,
veden peilissä näen vanhenevat kasvot
metsien miehen.

Kultainen nuoruus soi kuin pajujen silmuissa virtaava mahla,
silmissään

luonnoton pelko.

Maailma ilman metsää on

lohduton kuva ja sitten syksy laskee jo, peura
syönyt omenat.

Katselen tulta, perkaan puolukat, nurkissa laulaa tuuli.

Vaahtera palaa ja syvällä
maassa

hiljaa kytevä tuli on sammumaton.

Linnun nokassa rantakiven kylmyydessä
koko maailman järki, kun aikaisemmin
nauru keikkui oksilla ja liiterin katolla
ilo, puro solisi.

Raukkamaista kun lumi palaa keväällä
kesken kukinnon aseena kylmyys kaarena vanha kataja
ja taivas.

Huonokuntoinen vanhus löytyy metsästä hyväkuntoisena.

Prässätyt terälehdet, kesien muistot.

Hento korento

oli

hauraudessaan voimakas.

Tappoi kosijat ja palkakseen sai neulan vartaloon, pääsi kokoelmaan helmeksi, tuuleen

jäi vapauden kaiho.

Miten kepeät ovatkaan keväiset jalkapohjat

ja naakat pellolla,

kaarna kuin puun iho, kun ahava hioo maailmaa.

Samassa raikas tuulahdus, meri

vapautuu jäistä,

lokit palaavat rauhan satamaan!

Vesi kuluttaa rantaa, sataa kolmatta päivää,

aika hupenee. Sama ajatus kiertää pihalamppua:

musta on yö, väljähtynyttä kahvia.

Sudenkorento tai yöperhonen,

miten kaunis on taivas

siipien viedä, nyt jo jää peittää järven,

linnut ovat lähteneet ja hauta on valmis.

Yksi joutsen vain.

Meidän katseemme

tekevät heille hyvää jotka

joka ilta kuluvat kuvaruudussa.

Katsohan lasta joka silittää kissaa,

pyhää kehräävät molemmat, ulkona

saastunut järvi kuin tulehtunut äkämä, leväperäinen.

Ihmisen vastuu varjella päässyt

unohtumaan.

Ajankulukseni lähden ongelle

ja ajattelen, että rompoolia nämä eleyt päivät ja

kovin pienet on piirit, ympyräni hiekassa.

Millä rakkaudella Kolumbus sai miehistön pysymään laivoissa,

kaikilla ei voinut

olla yhtä vahvaa näkyä,

ehkä heillä ei ollut vaihtoehtoja.

Usko oli vahva, tai sitten

he olivat tietämättömiä

ja odottivat vain maata.

Kartta on uusi keksintö,

uteliaisuus pakotti katsomaan vielä.

Fata Morgana.

Kerran kokeilin kulkea Pariisissa Barcelonan kartan avulla, löysin perille.

Astian laatu punnitaan sen kyvyllä kantaa tyhjää tilaa.

Roisia puhetta, nyrkkiin

puristettuja käsiä,

keltaliivit välituntivalvonnassa,

vanhan koiran

järsimä luu.

Näen pieniä tekoja, liikehdintää marginaalissa,

läpi siihen lyötyjen niitattujen liitteiden, naks naks,

kun kaiken sain lopultakin valmiiksi, särjin sen,

kappaleista kokosin ihmisenkokoisia

palasia. Elämä on raaka-ainetta,

tarinoille, lauluille,

valehtelulle, tauluille ja kuolemalle.

Pelastakaa edes joku meidän kuolemattomat sielumme, sähkötettiin Titanicilta ja joku keksi, että soitetaan vaikka Sua kohden Herrani, mutta kuitenkin mentiin merenpohjaan, tiedä hänestä vaikka sitä kautta taivaan valtakunnan riemuun pääsisi helpostikin.

Kenen kanssa taivaassa iankaikkisesti iloitsee, jos on ollut viisi kertaa naimisissa ja rakastanut joka puolisoaan henkeen ja vereen, mutta sitten on rakkaus ohentunut?

Jos taivaassa viettää iankaikkisuuden rakkaittensa kanssa, niin sosiaalisesti voi tulla monenlaisia ristiriitoja tai mustasukkaisuutta. Kuitenkin on hyvä, että taivaassa ei tuollaisia alhaisia tunteita kohdata, niin voi huseerata kaikkien kanssa.

Jumalakos se sanoi, että se on hyvä.

Kun katsoo hyttystä oikein läheltä, voi nähdä miten verisuonet menevät siivissä

Kauniisti.

Paljonko hyttysessä on verta?

Maailman hyönteiset katoavat, luki

lehdessä, se oli tutkijoiden mielestä fakta

Totta ei ole yleinen mielipide, vaan tosi uskomus joka on tieteen keinoin validoitu.

Niin jumala loi suuret meripedot ja kaikki muut elävät olennot, joita vedet vilisevät, sekä kaikki siivekkäiden lajit.

Jumala näki, että niin oli hyvä.

Nyt ne sitten kaikki kivasti

sanalla

luodut kuoleskelevat pois vilisemästä.

Kun ihminen, kavalin kaikista luoduista on kehittynyt ja murkuloinut tieltään nuo vähäpätöiset, kun se viljeleminen ja varjeleminen

ei oikein tuota.

Nodin maassa voisi vaeltaa ja etsiä sijaa, jos tämä alkaa ahdistaa tai tuhotulva käy yli maan piirin.

Jos vaikka elää 930 vuotta, tulee näkemään jos vaikka mitä, reilu viisikymmentäkin jo hengästyttää.